

G E R E C H T

28 Zaak T-3/20, Forbo Financial Services AG/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Arrest van 16 december 2020 (Derde kamer)

Uniemerik – Oppositieprocedure – Aanvraag voor Uniewoordmerk Canoleum – Ouder internationaal woordmerk MARMOLEUM – Relatieve weigeringsgrond – Te late indiening van de uiteenzetting van de gronden van het beroep – Niet-ontvankelijkheid van het beroep bij de kamer van beroep – Verzoek tot herstel in de vorige toestand – Plotse ziekte van de advocaat die de verzoekende partij vertegenwoordigt – Zorgvuldigheidsplicht – Bewijswaarde van de onder belofte afgelegde verklaring van de advocaat

Op 17 mei 2017 is er bij het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) een Uniemerkaanvraag ingediend voor het woordteken Canoleum. Op 27 september 2017 heeft verzoekster, Forbo Financial Services AG, krachtens artikel 41 Verordening (EG) 207/2009 (thans artikel 46 Verordening (EU) 2017/1001) oppositie ingesteld tegen de inschrijving van het aangevraagde merk. Bij beslissing van 12 februari 2019 heeft de oppositieafdeling de oppositie afgewezen, in wezen omdat er bij het relevante publiek geen gevaar voor verwarring van de conflicterende merken bestond. Op 9 april 2019 heeft verzoekster bij het EUIPO beroep ingesteld tegen de beslissing van de oppositieafdeling. Verzoek-

ster heeft haar uiteenzetting van de gronden van het beroep evenwel pas op 26 juni 2019 ingediend. Dit was ná de in artikel 68 lid 1 laatste volzin Verordening (EU) 2017/1001 gestelde termijn, die op 12 juni 2019 om middernacht was verstreken. Bij de uiteenzetting van gronden heeft verzoekster overeenkomstig artikel 104 Verordening (EU) 2017/1001 een verzoek tot herstel in de vorige toestand gevoegd, waarin zij in wezen heeft aangevoerd dat de advocaat die haar vertegenwoordigde in de procedure bij het EUIPO (hierna: initiële advocaat) de uiteenzetting niet tijdig had kunnen indienen omdat hij op 12 juni 2019 onvoorzien zwaar ziek was geworden: hij vertoonde symptomen van een acute voedselvergiftiging. Daardoor heeft hij de uiteenzetting van gronden – die klaar lag voor ondertekening – niet kunnen ondertekenen en versturen naar het EUIPO. Tot staving van deze stelling heeft verzoekster twee verklaringen onder belofte overgelegd, een van die advocaat en een van diens echtgenote. Bij beslissing van 9 oktober 2019 (hierna: bestreden beslissing) heeft de tweede kamer van beroep van het EUIPO het verzoek tot herstel in de vorige toestand ongegrond verklaard. Hoewel de kamer van beroep erkent dat het feit plots ziek te worden in uitzonderlijke gevallen een onvoorzienbare gebeurtenis kan zijn die een herstel in de vorige toestand rechtvaardigt, is zij van oordeel dat de initiële advocaat onvoldoende bewijs had geleverd van de ziekte waarop hij zich beriep, aangezien zijn verklaring onder belofte en die van zijn echtgenote slechts een beperkte bewijswaarde hadden. Volgens de kamer van beroep had hij een medisch attest moeten overleggen.

Verzoekster komt op tegen de bestreden beslissing. Volgens verzoekster heeft zij voldoende bewijs overgelegd om een herstel in de vorige toestand te rechtvaardigen en heeft de kamer van beroep in de bestreden beslissing te strenge criteria gehanteerd wat het bewijs van de relevante feiten betreft.

Het Gerecht stelt vast dat de kamer van beroep, zoals verzoekster terecht betoogt, geen enkele geloofwaardigheid heeft gehecht aan de twee onder belofte afgelegde verklaringen en de daarin vervatte gedetailleerde uitleg van de hand heeft gewezen op grond dat de initiële advocaat zelf belang had bij het slagen van het verzoek tot herstel in de vorige toestand en dat zijn echtgenote vanwege haar ‘persoonlijke verwantschap’ geen ‘neutrale derde’ was. Naar het oordeel van het Gerecht heeft de kamer van beroep zodoende niet naar behoren rekening gehouden met de omstandigheden van de zaak. Wat vooreerst de verklaring van de initiële advocaat betreft, is de kamer van beroep voorbijgegaan aan het feit dat deze een rechtsbeoefenaar is die zijn taken moet uitvoeren met inachtneming van de deontologische regels en de morele normen, die hem onder meer verbieden de autoriteiten en met name de rechter bewust te misleiden. Bovendien zou hij met een valse verklaring onder belofte niet alleen strafsancities riskeren maar ook zijn professionele reputatie op het spel zetten en ernstige twijfel doen rijzen over zijn rechtschapenheid. Het Gerecht overweegt dat een onder belofte afgelegde verklaring van een advocaat op zich een stevig bewijs vormt van hetgeen daarin wordt uiteengezet indien deze verklaring eenduidig, coherent en vrij van contradicties is, en geen enkel feitelijk element twijfel kan zaaien over de oprechtheid ervan. Vervolgens heeft de kamer van beroep geen rekening gehouden met het feit – dat de kern van deze zaak uitmaakt – dat het incident dat de initiële advocaat heeft aangewezen als de oorzaak van de overschrijding van de termijn, zijn privésfeer betrof en dat hij in de beste positie verkeerde om uitleg te geven over dit incident en met name over de symptomen en problemen die hij had ondervonden. De kamer van beroep heeft zich uitsluitend geconcentreerd op het feit – dat zeker juist is maar het zonet vastgestelde feit niet uitsluit – dat de advocaat er persoonlijk belang bij had dat verzoekster in de vori-

ge toestand zou worden hersteld, aangezien hij de termijn voor indiening van de uiteenzetting van de gronden van het beroep had laten verstrijken. Wat tot slot de onder belofte afgelegde verklaring van de echtgenote van de initiële advocaat betreft, lijdt het weliswaar geen twijfel dat zij wegens hun huwelijksband ‘persoonlijk verwant’ zijn, maar had de kamer van beroep er rekening mee moeten houden dat, zoals verzoekster terecht betoogt, degenen die getuige zijn van een incident als het onderhavige en die dus de daarop betrekking hebbende feiten kunnen bevestigen, meestal tot de rechtstreekse entourage van de betrokkene behoren. De echtgenote zou zich trouwens net als de advocaat zelf blootstellen aan strafsancities indien zij een valse verklaring onder belofte zou afleggen.

Verder kon van de initiële advocaat niet worden verlangd dat hij de avond zelf waarop hij ziek werd een arts consulteerde en een medisch attest probeerde te verkrijgen. Gezien de aard van de symptomen van zijn ziekte is het immers volkomen begrijpelijk dat hij, zoals in zijn verklaring onder belofte wordt uiteengezet, liever onmiddellijk met de taxi naar huis terugkeerde. Aangezien personen met een dergelijk ziektebeeld in de meeste gevallen vrij snel weer de oude zijn zonder dat een medische behandeling nodig is, is het bovendien niet verrassend dat de advocaat het niet nodig achtte om zich later te laten onderzoeken door een arts. Ook moet worden erkend dat de initiële advocaat wegens zijn symptomen en met name zijn verwarde toestand niet in staat was om een van zijn confraters van het betrokken advocatenkantoor te vragen de uiteenzetting van de gronden van het beroep te ondertekenen en versturen in zijn plaats. Anders dan de kamer van beroep meende, is de vraag of er confraters aanwezig waren in het kantoor op het moment dat de initiële advocaat plots ziek was geworden, dus irrelevant.

Het Gerecht komt tot de slotsom dat het middel moet worden aanvaard. De bestreden beslissing wordt daarom nietig verklaard.